

Ruin 50 jaar is ze bezig haar gedachten en fantasieën in dichtvorm weer te geven. Die gedichten bleven stilgelegd in de kast liggen. Onverwacht werden ze ontdekt door de Utrechtse uitgeverij Stilt Novi. In november 2015 beleefde ze haar debuut met de uitgaave van drie dichtbundels tegelijkertijd.

Interview door Jan Jansen

Ceciel Hattinga debuteert op 67e met drie dichtbundels

Zij is de vijfde van tien kinderen van een katholiek doktersgezin uit Oudwijk. Ceciel Hattinga was een stil kind, dat zich graag uit het gewoel van het drukke gezin terugtrok. Al in haar vroege kinderjaren had ze veel fantasie. Zocht dan haar eigen kleine beschermde wereld op, zoals onder een struik in de tuin, waar planten en beestjes haar aandacht trokken. Ze speelde op straat met vriendinnen en had ook een fantasievriendinnetje. Het werd voor haar een voedingsbodem voor het schrijven van vele honderden gedichten.

Ceciel Hattinga

“Als kind ging ik veel op bezoek bij een, in mijn ogen, oude man in de buurt”, vertelt Ceciel Hattinga. “Als ik binnenkwam, kreeg ik altijd een koekje. Maar belangrijker was dat ik van hem de aandacht kreeg, waar thuis met al die broers en zussen geen ruimte voor was. Hij luisterde geboeid naar mijn verhalen en vertelde zelf ook over zijn belevenissen. Ik noem hem Thijs. Hij was een man alleen, geboren in 1915. Dus toen ik zeven of acht jaar was, moet hij ongeveer 40

zijn geweest.”
Op haar elfde verhuisde het gezin Hattinga naar Amsterdam. Na de middelbare school studeerde ze aan de katholieke Sociale Academie in de hoofdstad. “Ik kreeg daar een relatie met student politicologie Lauk Wöhring, die ik al kende van de middelbare school en mijn echtgenoot is geworden. We gingen in Amsterdam wonen op een woonboot tegenover theater Carré. Na mijn afstuderen kon ik aan de slag als vormingswerker

voor jong volwassenen. Op een dag, ik was 26, ben ik naar mijn oude buurtje in Oudwijk teruggegaan, zag dat Thijs daar nog woonde en heb hij hem aangebeld. Hij bleek thuis te zijn en was bijzonder verrast en bij mij na zo’n vijftien jaar terug te zien.”

Weerzien

Het werd een bijzonder weerzien. “Al snel kwamen zijn verhalen weer boven, nu ook over de oorlog. Thijs bleek toen een bijzonder enerverende tijd te hebben doorgemaakt met ingrijpende gevolgen voor zijn verdere leven. Omdat ik nu ouder was, kon ik die beter plaatsen en begrijpen. Hij vertelde over een razzia in 1943 naar aanleiding van de liquidatie van de Nederlandse generaal Seyffardt, die met de bezetter collaborateerde. Thijs kon zijn vader net op tijd waarschuwen, zodat die kon onderduiken. Omdat de Duitsers zijn moeder of zus niet als plaatsvervanger zouden meenemen, meldde Thijs zich daarvoor aan. Via kamp Vught werd hij gedwongen tewerkgesteld in Duitsland. Hij kwam voor moeilijke keuzes te staan: hulp aan de bezetter of sabotage. Hij koos voor het laatste en rakte daardoor in grote moeilijkheden. Uiteindelijk kon hij zijn leven redden door te vluchten.”

Oorlogservaringen

Ceciel Hattinga was zich ervan bewust dat de verhalen van Thijs van belang

waren voor de Nederlandse oorlogsgeschiedschrijving. “Er is immers niet veel over oorlogservaringen

verteld door mensen die in Duitsland gedwongen tewerkgesteld zijn. Ik ben op zijn verzoek gaan schrijven in de vorm van een lang gedicht. Elke keer liet ik het deel dat ik geschreven had aan hem lezen. Voor Thijs zelf werd daardoor alles ook duidelijker. Hij had immers nog nooit met anderen zo over zijn oorlogsbetevissen gesproken. Het emotioneerde ons beiden. Ik denk dat ik hem hierover wel zo’n

twee keer heb geïnterviewd. Het lange gedicht is nu gepubliceerd in de bundel *Verborgen monument 1943. Een Utrechter, gewongen en gewicht*. Thijs heeft aangegeven dat hij, ook na zijn overlijden, anomien wilde blijven. Zes jaar geleden is hij op 94-jarige leeftijd overleden. De oorlogsbetevissen van Thijs maken van hem een bijzondere Utrechter.”

Bloemlezing

Ceciel begon op haar vijftiende, zoals zoveel leeftijdgenoten, met het schrijven van gedichten. Het verschil met velen is dat Ceciel er haar hele leven mee doorging. “Zinnen en teksten borrelen soms spontaan in me op. Altijd heb ik potlood en papier bij de hand. Ik schrijf teksten, laat ze een tijdje liggen, pak dan de draad weer op en ga eraan schaven. Ik ben ook gaan schilderen en tekenen en illustreer mijn gedichten in deze dichtbundels zelf. Ik

werkte altijd parttime, waardoor ik tijd had voor dichten.”

De bundel *Lichtval, poëzie in een uitsproeiende tijd* is een bloemlezing uit haar werk. Rode draad is de eeuwige verwondering over de wereld om ons heen en de zoektocht naar betekenis. Het zijn 60 gedichten verspreid over de twaalf maanden van het jaar met mijmeringen over voorvallen, verhalen, muziek, ontmoetingen, licht en schaduw.

De derde bundel, *Snoeggoed*, bevat 27 erotische verzen. “Het is leuk om frivole, lichtzinnige en wellustige kanten van het leven op speelse wijze weer te geven. Ik heb behoefte aan tegenwicht tegen zaken als harde porno en geweld. Ze zijn geschreven voor jong en oud, vanuit vrouwelijk perspectief, maar ook plezierig voor mannen.”

Debuut

Sinds begin 2012 wonen Ceciel en Lauk weer in Utrecht, in de binnenstad. Het was heel fijn dat een Utrechtse uitgeverij geïnteresseerd rakte om drie dichtbundels tegelijkertijd uit te geven. Zo beleefde ik op 9 november 2015, op mijn 67e, nog een debuut als dichter. Het dichten zit me in het bloed, onderwerpen dienen zich voortdurend aan.”

De uitreiking van de dichtbundels door de uitgeverij aan een vertegenwoordiger van het dichtersgilde